

Balaton 50 TT

2007. június 23.

Ébresztő öt órakor - sux.

Hatkor találkozó Árpival a közeli parkolóban, bepakolás, indulás. Nemist a Sánc utcánál száll be és már megyünk is. A _budaörsi úti_ Mekinél megállunk, veszünk matricát, nagy nehezen kiderül, hogy Laciék a _budaörsi_ Mekinél várnak, megtaláljuk őket. Némi igazítás a bringákon és már megyünk is tovább.

Eseménytelen utunk lett volna, ha valahol Fehérvár után egy szélső sávban haladó Renault Mégane pilóta nem dönt úgy, hogy előzésbe fog. Csakhogy mellette (teljesen mellette) előzött egy Skoda Octavia. Rönösünk egy-az-egybe oldalról meglökte, aztán magára hagyta a szegélyen sodródó skodát; lehúzódt a leálló sávba. Tudta, elqrta. A Skoda sofőrje eközben küzdött az autóval, a sebességgel, a szegéllyel, minden ellene esküdött. Végül beszitált a hátulja és keresztbefordulva a pályán, menetirányt váltott és az addigi sebességével merőlegesen beleszapódott a középén húzódo szalagkorlátba. Szerencsére ott is maradt, mi ugyanis a két autó között lavíroztunk negyvennel...

Nagy cumi lehetett volna, ha kicsapódik, mint ahogy az is, ha jönnek utána, például mi. Árpi ügyesen elkerülte a veszélyt, de ekkora balesethez ilyen közel lenni, libabőrös érzés...

Erre nemist is felébredt, úgyhogy innen volt téma, hívtam Petiéket, hogy hol járnak (előttünk), Laciékat, akik mögöttünk jöttek, hogy mit szólnak... Nem semmi volt.

Balatonfüredig már eseménytelen utunk volt, simán megtaláltuk a pályaudvart, nekünk még hely is jutott. Kicsomagoltunk, megvártuk eBalázst és -Pétert, beneveztünk, csoportkép és már mentünk is.

Az első Ep-t, a Tamáshegyen lévő Jókai-kilátót a papírforma szerint teljesítettük, kihagyva a NetuddMckey által bemutatott falmászós szakaszt. Az "Aranyamber-émlékút" mentén nagyrészt tekerhető szakaszon jutottunk fel a hegyre. A pontőr bírta a magaslati levegőt, az első emeleten tanyázott, pecsételés után a legfelső emeleten nyomtunk még egy csoportképet (ez sokkal életszerűbb lett) és már mentünk is tovább.

A kéket elhibáztuk, úgyhogy a zöld keresztén jutottunk át a pirosra (vagy valami ilyesmi), ahonnan végül lejutottunk Arácsra. Itt lefelé volt egy-két majdnem és talán egy igazi esés, én is megálltam újrakalibrálni a majrémat, mert nem éreztem kristálytisztán, hogy mekkora az oldaltapadása a vátatban a gumijaimnak...

Második EP, Arács, temetővel szemben. Pipa.

Innen egy "alternatív útvonalon" mentünk, kihagyva a Péter-hegy 315 méteres csúcsát, nem kerékpáros szakasz, felesleges lett volna ott bohóckodni.

Ehelyett egyenesen átgurultunk a Füredi utcán Csupakra, majd fel a temetőig és mellette tovább. Innen a legrövidebb úton (ami a legmeredekebb is) mentünk fel a Csákány-hegyre. Itt Szlovákiából érkezett szimpatikus fiatalemberekkel találkoztunk, akik quadokkal érkeztek szemből, de elhibázták, ugyanis a hegyről csak egy olyan lejárati út van, amelyiken elférnek, amin feljöttek...

Elgondolkodtató, hogy Szlovákiából ide jönnek illegálisan quadozni, úgy látszik, ott erre jobban odafigyelnek a hatóságok és könyörtelenül büntetik a renitenseket (nagyon helyesen). Talán itt is ilyesmire lenne szükség?

Harmadik EP, Csákány-hegy: pipa.

A Csákány-hegyről egy eszelős singletracken zúztunk lefelé, sokak szerint kár, hogy olyan rövid... Mindenesetre ott aztán lehet a technikát fejleszteni, pláne úgy, hogy tízen jönnek mögöttem - nincs megállás. A rövid singletrack után egy meredek aszfaltos szakasz következett, beláthatatlan kanyarokkal, aztán végre kiértünk Lovasra, amire valahogy egyáltalán nem tudtam visszaemlékezni korábban, de ahogy odaértünk, beugrott a tavalyi kitérő a forráshoz, aztán a kocsmában a pihenés, emlékszem, annyira meleg volt, hogy mocskosul szenvedtem.

Negyedik EP, Lovas, italbolt: pipa.

Lovasról Veszprémfajszra kellett eljutni, ami elvileg sima ügy, a sárga jelzést követve eljutunk a Király-kúti völgyön át a Királykútiig, majd a pirosra Veszprémfajszra. Mi azonban ezt csúnyán elhibáztuk, ez volt a legnagyobb eltévedésünk, ami legalább 15-20 percbe került és a bénaságunkon kívül a (finoman fogalmazva) pontatlan térképeknek is köszönhető.

Eleinte ugyanis a sárga és a zöld együtt halad, aztán szétválik. A szétválásnál az erdő legszélső fáján van a jel, és úgy néz ki, a sárga bevezet a susnyásba, meredeken fel. A térkép szerint (GPS és nyomtatott egyaránt) a sárga a rét másik oldalán megy, mint a zöld. En pedig világosan emlékeztem az elejére az útnak. A szétválásra nem emlékeztem, úgyhogy először továbbmentünk a zöldön, egészen Felsőörsig. Lementünk egy úton, de ott ki volt írva, hogy magántulajdon, lementünk a gyerektábor bejáratáig, az is zsákutca. Visszamentünk a zöldön, átkeltünk a patakon és elmentünk a tábor kerítése mellett, amennyire csak lehetett, de az is zsákutcának bizonyult. Közben megbámultak minket a gyerekek, az egyik vicces kis terrorista egy kétujjnyi vastag ágat ki is dugott rajta, hátha valakinek beleakad a kerekébe. Hiába, a nevelés kiment a divatból. Viszont bejött a felemelt hangra összeszarom magam, mert rákiabáltam, mire ő visszahúzta a fadarabot és elszaladt...

Megint visszamentünk, így jutottunk el a korábban eBalázs által látott sárga jelhez, amely az erdőben egy fán volt. Volt oda befelé ugyebár egy ösvény, ahol megpróbáltunk utat találni (ez már egyáltalán nem volt ismerős tavalyról), végülis egy gyalogos teljesítővel együtt megpróbáltuk, hogy továbbmegyünk az úton. Meg is találtuk a sárga jelet, amely a mezőre kiérve dobott egy jobbot és befordult a völgybe. Innen már jól haladtunk, elértük a Királykút nevű forrás, ahonnan a pirosra mentünk tovább, némiképp ismeretlen helyeken, de biztos nem azon a nagy réten át, ahol tavaly. Elértük a műutat, akkor már látszott, hogy jó helyen járunk. Veszprémfajszig volt egy emelkedő és már mentünk is tovább. A faluba érve jobbra fordultunk, legurultunk a templomig, ahonnan felkapaszkodtunk a Balácapusztai római kori romokhoz. A tavalyitól eltérően a jobb oldalon lévő kőépületben volt a pénztár és a pecsételés.

Ötödik EP, Balácapusztá, pipa.

Vissza Veszprémfajszra, el a végéig, aszfalton kikerülve a játszóteret, egy hídon be a susnyásba. Itt megint én mentem elől, mert azt mondták, vezessem őket... Hát, én meg emlékezetből mentem, plusz egy pár kerékpár nyomát követve az elhajlott fűben. Elég rendesen küldtem neki, amikor is egy gödörben sikeresen fejreálltam és megkaptam a ktt tagságomat. Persze ez nem az a szépen kidolgozott tigrisbukfencsel záródó, felpattanós fajta volt, hanem az a sunyin földbe csapódó rakás szerencsétlenség, félig átrepülve a kormányon, magam alá temetve az összes kiálló alkatrészt és kis szögben találkozáskor a kőkeménnyé száradt talajjal. Eközben a fejemet alig fékezve odacsaptam a talajhoz, engedtem a bukót dolgozni, inkább az törjön, mint a nyakam...

Barth pepe © 2007

Nem volt blackout, csak elsőre nem bírtam felkelni a nyilálló fájdalomtól. Másodikra felpattantam, ezzel meggyőződve, hogy a magam alá csavart lábam nem tört el, csak odacsapódott. A jobb térdemen két vágás, a bal térdem csak sajog, a jobb kezemen körbe-körbe horzsolások, nem komoly. A jobb lábamon kiszakadt a nadrág. A bukó felfogott mindent, nem tört el, korrekt. A hátzsákom oldalzebeiből minden kirepült előre, a fényképezőgép is, de túlélte.

Bringa. Mire odaértem, már szerelték. A kormány elfordult és a jobb vége meg is hajlott. A jobb fékkar (vadiúj) kuka. Helyreállítottuk amennyire lehetett és bíztunk benne, hogy nem egy köves lejtőn marad a kezemben a jobb vége...

Innen némiképp lemaradva poroszkáltam. Ezen a szakaszon Veronika és Árpi is megfeküdt a nyomvájúmban, szerencsére ők nem olyan vehemensen, mint én. Elértük az ismerős útvonalat, majd bevágtunk a piros keresztben a susnyásba. Kőkemény kidőltfa-kerületés következett jó darabon, majd jött a meredek zúzás a végén és már lent is voltunk a Koloska forrásnál.

Volt ott gyümilevi, zsíroskenyér, limonádé, meg hasonló földi jók. Ettünk-ittunk, Peti defektet szerelt, vizet töltöttünk és indultunk tovább. Kicsit nehezemre esett elindulni, a véres seb megszáradt a térdemen és húzódott. Meg fel is volt dagadva, szóval kellemes volt. Már csak nemist volt mgöttem, amikor megálltam, mert furcsa volt az első kerék mozgása. Nos, az első kerék teljesen ki volt lazulva, ami előrevetítette egy újabb ktt esélyét, ha nem szúrom ki. De kiszúrtam, mármint észrevettem. Féket állítottam és rázártam a kereket. Király!

Hatodik EP, Koloska-forrás, pipa

Barthapepe © 2007

Innen következett az agyменés fel a Recsek-hegy tetejére, ahol az EP van. Eleinte szolid, utána kemény, végül pedig valószínűtlen. A meredekség. A tetején kilátó, ezt most kihagytam, nem bírtam volna őszinte mosollyal felmászni...

Hetedik EP, Recsek-hegy, pipa.

Innen kemény lefelé kimosott köves úton Hidegkútig. A faluban alkalmaztuk a tavaly megismert NetuddMckey trükköt, szintet gyűjtve hagytuk el a falut, a kimerült GPS miatt csak találmra bevállalt navigációval elérve a zöld jelzést és a műútnál az utolsó EP-t.

Nyolcadik EP, Hajagos-völgy, pipa.

Innen aszfalton döngöttünk (a Balatonszőlős utáni kis emelkedő kivételével) Balatonfüredig, ahol nem keresgáltuk a kis utcát és az aluljárót, simán átmentünk a sineken és úgy mentünk a pályaudvarra.

Balaton 50 TT teljesítve.

Hét óra alatt megvolt, ami elég jó idő, ha figyelembe vesszük az eltévedést, a bukást, a Koloska-forrásnál eltöltött időt. Jövőre még jobbat fogunk menni, hacsak nem lesz 40 fok árnyékban. A Péter-hegyet jövőre is kihagynám, viszont a nyolcadik pont utáni terepezést lehet, hogy megpróbálhatnánk.

A díjátvétel után Laciék elindultak Kőszegre, míg a többiek elmentünk Balatonakarattyára, a Lido strandra, ami azért jó, mert be lehet menni autóval szinte a partig és szemmel lehet tartani a bringákat a kocsi tetején. Nemisttel kihagytuk a strandolást, de a többiek is hamar kijöttek, kicsit hűvös volt nagyot fürdőzni... Ettünk egy jót (megtapasztaltuk a balatoni árszínvonalat (45 HUF egy szelet kenyér)(az én gyros-omban egy icipici hús volt csak, a többi csak felmelegített zöldség volt. Hmmmm...

Utána hazafelé vettük az irányt, ezúttal eseménytelenül.

Budapestre érve megtapasztalhattuk a szombat esti dugót a Délitől a Várfook utcáig (szerencsére kikerültük), majd láthattuk, mekkora királyság a Margit hídon átadott ideiglenes kerékpársáv, amelyben ottlétünk alatt 2 azaz kettő kerékpáros botorkált (szombat este fél kilenc volt), viszont az általa okozott forgalmi dugó minimum az Oktogonig tarthatott (a Nyugatitól nem lehetett látni a végét)...

Hát ettől népszerűbb lesz a kerékpáros életforma, az biztos.

Hát így telt a második Balaton 50 TT.

Dst: 50,54 km

Mx: 56,5 km/h

Tm: 4:14:27

Brutto tm: 7:05:00

Av: 11,9 km/h

Képek:

AZso: <http://www.flickr.com/photos/azso/sets/72157600458570140/show/>

Barthapepe: <http://www.flickr.com/photos/azso/sets/72157600481370774/show/>